तेनह्य स्य प्रतिज्ञातं भीमसेनमहं युधि । हन्तेति स्वयमागम्य स्मरता वैरमुत्तमं ।
ध्रुवं स तेन हन्तव्य इत्यमन्यत पार्थिवः । जीवितञ्चिरकालाय भ्रातृणामित्यमन्यत ।
स तं दृष्ट्वा विनिहतं भीमसेनात्मजेन वै । प्रतिज्ञां भीमसेनस्य पूर्णामेवाभ्यमन्यत ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि घटोत्कचवधपर्व्वणि अलायुधवधे एकोनाशीत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७९ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ निहत्यालायुधं रक्षः प्रहृष्टात्मा घटोत्कचः । ननाद विविधान्नादान् वाहिन्याः प्रमुखे स्थितः । ८१२५
तस्य तं तुमुलं शब्दं श्रुत्वा कुञ्जरकम्पनं । तावकानां महाराज भयमासीत् सुदारुणं ।
अलायुधविषक्तन्तु भीमसेनं महाबलं । दृष्ट्वा कर्णो महाबाहुः पाञ्चालान् समुपाद्रवत् ।
दशभिर्द्दशभिर्व्वाणैर्धृष्टद्युम्नशिखण्डिनौ । दृढैः पूर्णायतोत्सृष्टैर्व्विभेद नतपर्व्वभिः ।
ततः परमनाराचैर्युधामन्यूत्तमौजसौ । सात्यकिञ्च रथोदारं कम्पयामास मार्गणैः ।
तेषामप्यस्यतां सङ्ख्ये सर्व्वेषां सव्यदक्षिणं । मण्डलान्येव चापानि व्यदृश्यन्त जनाधिप । ८१२०
तेषां ज्यातलनिर्घोषो रथनेमिस्वनश्च ह । मेघानामिव घर्म्मान्ते बभूव तुमुलो निशि ।
ज्यानेमिघोषस्तनयित्नुमांश्च धनुस्तडिन्मण्डलकेतुशृङ्गः । शरौघवर्षाकुलवृष्टिमांश्च सङ्ग्राममेघः स बभूव राजन् ।
तदद्भुतं शैल इवाप्रकम्पो वर्षं महाशैलसमानरूपः । विध्वंसयामास रणे नरेन्द्र वैकर्त्तनः शत्रुगणावमर्द्दी ।
स तोमरैर्व्वज्रनिपाततुल्यैः शितैः शरैः काञ्चनचित्रपुङ्खैः । शत्रून् व्यपोहन् समरे महात्मा वैकर्त्तनः पुत्रहिते रतस्ते ।
संच्छिन्नभिन्नध्वजिनश्च केचित्तीक्ष्णैः शरैरर्द्दितभिन्नदेहाः । केचिद्विसृता विहयाश्च केचिद्वैकर्त्तनेनाशु हता बभूवुः । ८१२५
अविन्दमानास्त्वथ शर्म्म सङ्ख्ये यौधिष्ठिरं तद्बलमभ्यपद्यत । तान् प्रेक्ष्य भग्नान् विमुखीकृतांश्च घटोत्कचो रोषमतीव चक्रे ।
आस्थाय तं काञ्चनरत्नचित्रं रथोत्तमं सिंहवत् संननाद । वैकर्त्तनं कर्णमुपेत्य चापि विव्याध वज्रप्रतिमैः पृषत्कैः ।
तौ कर्णिनाराचशिलीमुखैश्च नालीकदण्डाशनिवत्सदन्तैः । वराहकर्णैः सविषाणशृङ्गैः क्षुरप्रसङ्घैश्च ववर्षतुः खं ।
तद्बाणवर्षावृतमन्तरीक्षं तिर्य्यग्गताभिः समरे रराज । सुवर्णपुङ्खज्वलितप्रभाभिर्व्विचित्रपुष्पाभिरिव स्रजोभिः ।
समं हि तावप्रतिमप्रभावावन्योन्यमाजघ्नतुरुत्तमास्त्रैः । तयोर्हि वीरोत्तमयोर्न कश्चिद्ददर्श तस्मिन् समरे विशेषं । ८१३०
अतीव तं चित्रमतुल्यरूपं बभूव युद्धं रविभीमसूनोः । समाकुलं शस्त्रनिपातघोरं दिवीव राहुग्रहमतोः प्रदीप्तं ।
॥ सञ्जय उवाच ॥ घटोत्कचो यदा कर्णं न विशेषयते नृप । ततः प्रादुश्चकारोग्रमस्त्रमस्त्रविदाम्वरः ।
तेनास्त्रेण हयान् पूर्व्वं निहत्य तस्य राक्षसः । सारथिञ्चैव हैडिम्बः क्षिप्रमन्तरधीयत ।
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ तथा ह्यन्तर्हिते तस्मिन् कूटयोधिनि राक्षसे । यन्मामकैः प्रतिपन्नं तन्ममाचक्ष्व सञ्जय ।
॥ सञ्जय उवाच ॥ अन्तर्हितं राक्षसं तं विदित्वा सम्प्राक्रोशन् कुरवः सर्व्व एव । कथं नायं राक्षसः कूटयोधी हन्यात्कर्णं समरे पश्यमानः । ८१३५
ततः कर्णो लघुचित्रास्त्रयोधी सर्व्वा दिशो व्यावृणोद्बाणजालैः । न वै किञ्चिद्व्यपदृश्येत भूतं तमोभूते सायकैरन्तरीक्षे ।